

Γράφει ο Μπάμπης Ράκης - bambisrakis@cytanet.com.cy

ΣΤΙΓΜΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΠΑΡΟΙΚΙΑΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η Σμυρνιά του καταυλισμού

(ΣΥΝΤΟΜΗ ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ)

Δεκέμβρης του 1922 στην Αθήνα. Στο αρχοντικό του μεγαλοβιομήχανου Μιχαήλ Κωστόπουλου κυριαρχεί κατάσταση πανικού όταν μαθεύτηκε ότι ο μοναδικός γιός της οικογένειας και κληρονόμος της τεράστιας περιουσίας, ο Αλέξανδρος 21 χρόνων, όμορφο παλληκάρι, ερωτεύεται με μια προσφυγοπούλα του καταυλισμού.

Η γνωριμία γίνεται τυχαία όταν ο νέος ακολουθεί τους φίλους του σε ένα καταυλισμό προσφύγων που μόλις είχαν φθάσει στην Ελλάδα, αφού γλύτωσαν την μεγάλη σφαγή. Δεν γνωρίζει όμως τις προθέσεις των φίλων του ότι σκοπός της επίσκεψης στον καταυλισμό- όπως των περισσότερων πλουσίων νεαρών της εποχής και όχι μόνο- ήταν ότι εκεί ανάμεσα στα βασανισμένα και πονεμένα άτομα θα μπορούσαν να βρουν όμορφα κορίτσια για εφήμερους έρωτες.

Όμως ο Αλέξανδρος δεν ήταν ο τύπος του νέου που θα επεδίωκε με αυτόν τον τρόπο, όπως ορισμένοι νέοι της ηλικίας του, αλλά και μεγαλύτεροι, να φλερτάρει και να παρασύρει φτωχά κορίτσια υποσχόμενος βοήθεια αλλά ζητώντας ανταλλάγματα.

Όταν αντιλαμβάνεται τις προθέσεις της παρέας του, τους αφήνει σε κάποια απόσταση για να μη αναμειχθεί σε οποιαδήποτε ενέργεια τους, που θα τον εξέθετε σαν άτομο.

Οι φίλοι του προχωρούν μπροστά σε αρκετή απόσταση από τον Αλέξανδρο, όπου βλέπουν μια όμορφη νέα, την Φιλιώ, να σκουπίζει έξω από το παράπηγμα, που μένει, και την παρενοχλούν.

Ο τρόπος που την πλησίασαν και τα λόγια που θα είπαν στην κοπέλα της προκάλεσαν ένα μεγάλο σοκ φέρνοντας στην μνήμη τις νωπές μέρες της σφαγής όταν είδε τον πατέρα της να τον σκοτώνουν μπροστά της.

Στον πανικό της άρχισε να τρέχει αλαφιασμένη προς την κατεύθυνση όπου ερχόταν ο Αλέξανδρος και νομίζοντας ότι βλέπει ένα μικρό παιδάκι μόνο, τον αρπάζει από τον χέρι και τρέχει να σωθούν. Ο Αλέξανδρος την ακολουθεί μη μπορώντας να ξεφύγει από το χέρι της. Θα χωθεί μαζί της σε μια εγκαταλειμμένη παράγκα.

Την Φιλιώ θα την βρει αργότερα η μάνα της μαζί με άλλα δύο άτο-

μα έναν άνδρα και μια γυναίκα, που την έψαχναν απεγνωσμένα. Θα περάσει αρκετή ώρα να συνέλθει το κορίτσι, και να επιστρέψει στην πραγματικότητα, αφήνοντας τελικά ελεύθερο το χέρι του Αλέξανδρου, που ήταν και η μόνη απόδειξη ότι ήταν εκείνη που τον παράσχε στην παράγκα.

Όταν συνήλθε και βγήκαν από την παράγκα, η μάνα της κοπέλας η Ευτέρπη, είπε με ένα ευγενικό χαμόγελο, στην Αλέξανδρο που ετοιμάστηκε να τους αποχαιρετήσει:

-Πριν φύγετε κύριε καταδέξου να σε κεράσουμε ένα νερό.

Ο Αλέξανδρος βλέποντας και την Φιλιώ να τον κοιτάζει και αυτή με ένα γλυκό χαμόγελο, απάντησε:

Ευχαρίστως θα έρθω.

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Προχώρησαν όλοι προς το ξύλινο παράπηγμα όπου έμενε η Φιλιώ με την μητέρα της.

Στο μεταξύ είχε δημιουργηθεί αναστάτωση στον καταυλισμό μετά το επεισόδιο με την Φιλιώ και την καταδίωξη των νεαρών που την παρενόχλησαν.

Όταν είδαν να έρχεται η Φιλιώ με την μάνα της και πίσω να την ακολουθεί ένας άγνωστος νεαρός καλοντυμένος και να συνομιλεί με ένα από τους πρόσφυγες, έτρεξαν όλοι προς το μέρος τους να μάθουν τι συνέβη.

Σαν πλησίασαν η μάνα της τους είπε δυνατά:

-Βρήκαμε το κοριτσάκι μου. Την γλύτωσε ο νεαρός κύριος. Τον κάλεσα να τον κεράσω ένα νερό.

Στο άκουσμα της μάνας για το κέρασμα έτρεξαν μερικές γυναίκες να φέρουν καρέκλες και ένα πρόχειρο ξύλινο τραπέζι. Μερικές έφεραν και μερικά κουλουράκια σε μικρά πιατάκια και ποτήρια με νερό.

-Ευχαρίστησή μας-είπε μια προσφέροντας το πιατάκι με τα κουλουράκια στον Αλέξανδρο. Μια άλλη δίπλα της κρατούσε ένα ποτήρι με νερό.

Ο Αλέξανδρος σε όλη αυτή την φιλόξενη κίνηση των προσφύγων, ένιωθε αμήχανος μη ξέροντας πώς να αντιδράσει.

-Καθήστε, καθήστε κύριε του είπε η μάνα της Φιλιώ προσφέροντας του μια καρέκλα.

Έκατσε κρατώντας ένα κουλουράκι στο ένα χέρι και στο άλλο το ποτήρι με το νερό. Έβλεπε όλους αυτούς τους άγνωστους ανθρώπους να του

χαμογελούν, ενώ κατά βάθος ένιωθε ενοχές για ότι προηγήθηκε, διότι η δική του παρέα προκάλεσε όλη εκείνη την αναστάτωση.

Σε όλο αυτό το διάστημα η Φιλιώ έμενε σε κάποια απόσταση και παρακολουθούσε. Φαινόταν ακόμη ταραγμένη μετά το μεγάλο σοκ.

Όταν συνήλθε και άρχισε να αντιλαμβάνεται καθαρά τι συμβαίνει γύρω, η ματιά της σταμάτησε στον Αλέξανδρο.

Καθώς τον παρατηρούσε έτσι αμήχανο να βλέπει τους γύρω δεξιά αριστερά χωρίς να μπορεί να πει κουβέντα, κατάλαβε ότι ο νέος ζητούσε μια ευκαιρία να τους ευχαριστήσει και να φύγει.

Τον πλησίασε σε κάποια απόσταση και στάθηκε δίπλα στην μάνα της λέγοντας:

-Ευχαριστούμε κύριε.

Ο Αλέξανδρος πήρε το θάρρος και σηκώθηκε. Συνέχιζε να κρατά στο ένα χέρι το ποτήρι με το νερό και στο άλλο το κουλουράκι.

-Εγώ ευχαριστώ, απάντησε αυτός κάπως αμήχανα.

-Πιείτε το νερό κύριε, του είπε η μάνα της, να δροσιστείτε.

Ο Αλέξανδρος έφερε στα χείλη του ποτήρι και άρχισε να πίνει. Το ήπιε όλο. Διψούσε, είτε από την ταραχή, είτε από την ζέση.

Έτρεξε η Φιλιώ να πάρει το άδειο ποτήρι και τα δάχτυλά της έσμιξαν για μια στιγμή με τα δικά του. Ο Αλέξανδρος ένιωθε με το άγγισμα εκείνο μια παράξενη ανατριχίλα καθώς σμίξανε και οι ματιές τους.

-Με τις υγείες σας κύριε του είπε η Φιλιώ και του χαμογέλασε πιο ζεστά αυτή την φορά.

Το χαμόγελο εκείνο ήταν τόσο δια-

φορετικό, αυτή την φορά. Ήταν το ζεστό χαμόγελο μιας κοπέλας προς ένα νεαρό άνδρα που φανέρωνε ότι της άρεσε. Ο Αλέξανδρος το κατάλαβε.

Όμως ήταν τόσο η ταραχή του και η συγκίνηση με αυτό το χαμόγελο που δεν κατόρθωσε να ανταποκριθεί ανάλογα.

-Ευχαριστώ δεσποινίς. Και αποτεινόμενος σε όλους επανέλαβε

-Ευχαριστώ. Να είστε όλοι καλά όλοι. Πρέπει να φύγω.

Να πας στο καλό του απάντησε η μάνα της Φιλιώ.

Η κοπέλα συνέχιζε να τον κοιτά και αυτό τον έκανε να αναστατωθεί περισσότερο, που δεν ήξερε πιο δρόμο να ακολουθήσει να βγει από τον καταυλισμό.

Ο άνδρας πρόσφυγας που ήταν συνέχεια κοντά του, κατάλαβε ότι ο νεαρός χρειαζόταν βοήθεια.

-Έλα μαζί μου να σου δείξω τον δρόμο- του είπε..

Πριν ξεκινήσει έδωσε το χέρι του στην μάνα της Φιλιώ λέγοντας:

Ευχαριστώ για την φιλοξενία. Αν μου το επιτρέπετε θα ήθελα να ξανάρθω. Δεν θα έρθω μόνος, θα έχω μαζί μου και την οικονόμου του σπιτιού. Είναι για εμένα η δεύτερη μου μάνα.

-Είσαι ορφανός ρώτησε απορημένα η Ευτέρπη ακούγοντας τον Αλέξανδρο να λέει «είναι για εμένα η δεύτερη μου μάνα».

-Όχι είπε αυτός χαμογελώντας ο Αλέξανδρος. Έχω τους γονείς μου αλλά η Βασιλική- αυτό είναι το όνομά της- φροντίζει για όλους μας. Θα έρθω μαζί της, αν μου το επιτρέπετε. Να κοπιάσετε κύριε όποτε θέλετε_

είπε πρόσχαρα η Ευτέρπη. Μετά έδωσε το χέρι του στην Φιλιώ. Το ένιωθε να τρέμει. Σημάδι πως της άρεσε, σκέφθηκε.

-Εύχομαι να είστε τώρα καλά δεσποινίς.

Ένιωθε παράξενα. Η Φιλιώ δεν άφηνε το χέρι του από το δικό της. Ούτε ο ίδιος το ήθελε.

Τους έβγαλε από την αμχανία ο πρόσφυγας λέγοντας:

-Πάμε παλληκάρι μου. Να σου δείξω τον δρόμο.

-Θα ξανάρθω της είπε ψιθυριστά που μόλις ακούστηκαν τα λόγια του, τραβώντας ελαφρά το χέρι του από το δικό της.

(Η συνέχεια την επόμενη Τετάρτη)